

Travolti da un insolito destino nell'azzurro mare di agosto

Dij, 10/11/2011 per Antoni Nello

[Coses que passen](#)

Arrossegats per un insòlit destí en la mar blava de l'agost. És el títol d'una satírica i àcida comèdia italiana, d'aquelles que els italians feien i fan tant bé, dirigida per Lina Wertmüller el 1974. Una dona benestant i insuportablement snob viatja en un iot amb els seus amics, lluint la seva prepotència i el menyspreu dels servents, amb un acarnissament especial envers un pobre mariner sicilià. Però... un accident, una balsa, dos supervivents: ella i el pobre mariner. Els rols es capgiren, a la balsa i a l'illa deserta a la que aconsegueixen arribar. Capgirament que els portarà a endinsar-se en una tòrrida passió sentimental. Finalment, rescatats, tornaran a la "civilització" i la crua realitat de la diferència i la distància es tornarà a imposar.

I a què ve això ara? Doncs és el que em va suggerir el debat entre Rubalcaba i Rajoy que tants milions d'espanyols varem seguir dilluns passat. Amb una peculiaritat diferencial: ni amb l'aigua al coll són capaços d'afrontar les conteses electorals superant els partidismes i les voluntats de poder, ni en ple naufragi volen endegar camins inexplorats d'enteses globals, ni amb la consciència creixent que l'esfondrament ens afecta a tots, especialment als ciutadans més desfavorits, i que la consecució del bé comú, ara, possiblement, passa per un eficaç pacte nacional sense exclusions.

Que la Grècia depauperada arribi a aquesta conclusió in extremis no és prou senyal per a nosaltres? Doncs no, som una gran nació, com mai ho havíem estat, encara es va atrevir a afirmar un dels dos contendents del debat, amb un desagradable exercici d'arrogància pàtria. I només cal ser una mica lúcida per adonar-se que som una nació, sí, però ben complexa, com totes, ni millor ni pitjor; una nació amb les ales de l'autonomia ben retallades, amb dependències financeres molt importants que donen ben poc marge de maniobra; una nació en un escenari geopolític ben embolicat, on sembla que el de menys sigui la política, encara que el descrèdit i les corrupteles de la classe política hi hagi tingut força a veure, i el de més els dictats d'una gran finança descontrolada que ho regeix tot. I no cal ser gaire entès per percebre que en aquest escenari no hi ha solució màgica, cap partit la té, ni tant sols una solució unilateral, cap estat europeu avui és veritablement sobirà, i que per tant calen pactes, interns i externs, per tal de superar el naufragi.

Estic desencisat amb el debat de dilluns, i amb la campanya electoral en general. I em ve al cap una expressió llegida aquest dies a un comentarista polític: que vagin a pastar fang! Jo, com molts ciutadans, em sento "travolto da un insolito destino nell'azzurro mare di agosto", sense balsa, ni illa deserta, ni treva ni horitzó. Tant de bo apareguin nous lideratges, noves idees, noves propostes: les d'ara mateix em semblen pobres i velles, d'un partidisme deplorable, d'un caïnisme endèmic.

Amb tot, alguna veu eclesial es deixa sentir assenyadament. No ve de casa, on la nota de l'episcopat espanyol davant les properes eleccions és decebedora, coherent amb els principis sempre defensats, però al meu entendre mancada d'una visió ajustada de la peculiaritat i urgència del moment. Ve de Roma, del Pontifici Consell de Justícia i Pau, amb una crida a la construcció d'un nou ordre econòmic:

["Per una reforma del sistema financer i monetari en la perspectiva d'una autoritat pública amb competència universal"](#). Val la pena llegir-lo.